

Kríza stredného vlaku

Myšiak, študent gymnázia, zažil vo vlaku už veľa. Takmer každý deň polhodinu na ceste Tam, potom na ceste Naspäť. A neraz sa pritrafilo aj meškание. Vlak bol pre Myšiaka druhým domovom. Tohto skúseného harcovníka pre sviatočných cestovateľov nedokázalo len tak niečo prekvapiť.

Bol piatok a Myšiak práve cestoval Naspäť. Spolu s ním mnoho iných ľudí. Keďže predošlý spoj odriekli, znamenalo to riadnu tlačenicu. Aj sardinky by sa prestali sťažovať.

Myšiak si našiel posledné voľné miesto v starom kupé. Zložil si veci a ostrieľaným pohľadom vyhodnotil situáciu. Na prvý pohľad s ním necestoval žiaden problémový prípad. Dôchodkyňa, muž s novinami, muž s knihou a jeho syn budú v pohode. A jeden páňko mal trochu vypité. Avšak tá pani oproti Myšiakovi by mohla robiť problémy. Arogantne si vyložila ruksak na vedľajšie sedadlo a tvárila sa akoby nič.

Vlak sa pohol. Myšiak sa ani nenazdal a dnu nahliadol sprievodca so školeným hlasom: „Dobrý deň. Cestové lístky.“

Kontrola prebehla v poriadku. Pred svojím odchodom napomenul arogantnú pani. „Pani, prosím vás, tú tašku si vyložte do...“

„To nie je moja taška,“ zaštebotala arogantná pani.

„Tak nech si ju *váženy* majiteľ zoberie k sebe, aby zbytočne nezaberala miesto. Ďakujem.“

Lenže nikto sa nepohol. Všetci si vymieňali pohľady.

„Asi ju tu niekto zabudol,“ povedala dôchodkyňa.

Sprievodca si poškriabal zátylok. Načiahol sa po predmete. „Tak ju zoberiem, možno...“

„Alebo ju tu niekto úmyselne nechal,“ povedal muž s knihou, a keď spozoroval nechápavé pohľady dodal: „Také veci sa stávajú.“

Myšiak si všimol, že kniha, ktorú muž čítal, bola špionážny triler. Zjavne si to všimla aj väčšina prítomných. Okrem muža s novinami, ktorý sa neobťažoval ničím.

Sprievodca sa opäť načiahol po ruksak, a tu sa ozval Myšiak: „Možno je vnútri trhavina.“

„Napríklad. Ďakujem, mladý muž.“ Muž s knihou sa usmial na Myšiaka. Hoci ten to povedal skôr zo zlomyseľnosti. Avšak muž to nemohol vedieť, a tak, až keď sa vrátil ku knihe, zbledol. „Preboha... je tam trhavina.“

„Čo to... trha-niva?“ spýtal sa syn.

Muž s knihou nasucho prehltoľ a snažil sa nehodiť šabľu. „Trhavina, Janičko. Tr-ha-vi-na.“

„Havo?“ Na čo jeho otec už nereagoval.

Myšiak pokrútil hlavou. Cítil, že by sa mal opäť do celej veci vložiť. „Trhavina je výbušnina. Bomba.“

Chlancovi zažiarili oči a zopakoval: „Bom-ba.“

„Áno, to sa stáva. Niekto nechá batoh s trhavinou na zaplnenom mieste. Odíde a z diaľky celú vec odpáli. A potom do všetkých strán lietajú obhorené kusy mäsa. Nohy, ruky, prsty, hlavy, oči, uši, jazyky. A všade je krv. A tá ukrutná bolesť tých, čo nezomreli okamžite. Vlečú sa po zemi a snažia sa, aby im z brucha nevyliezli črevá. A potom...“

Prítomní s každým slovom bledli čoraz viac.

„Ale my máme to šťastie, že sme v epicentre, takže budeme mŕtvi v...“ Myšiak luskol.

Sprievodca vytiahol vreckovku, utrel si čelo. „Asi by som mal zavolať nejakú pomoc.“

„Načo pomoc?“ zahuhlal pijan. „Nech to spraví tu, pán Tom Clancy. Dozaista prečítal toľko špionážnych sračiek, že zneškodniť bombu bude preňho hračka.“

Všetky oči sa upreli na muža s knihou. Chudák sa začal obzerať. „Dobre teda,“ prehlásil a vstal. Preplietol prsty rúk a praskol si hánky. Párkrát pokrúžil krkom. Zhlboka sa nadýchol a... „V skutočnosti čítam iba romány pre ženy a maskujem ich obálkami mužnejších kníh.“

Potom si sadol.

„Takže sme v prdeli,“ odfrkol si pijan.

„Ešte nevieme kedy chce atentátnik odpáliť nálož. Možno dovtedy stihneme vystúpiť,“ povedal Myšiak.

Arogantná pani sa na chvíľu zamyslela, akoby čosi počítala. Nakoniec sa s úsmevom naklonila k Myšiakovi: „Myslíte, že to bude ešte pred Jurom? Tam totiž vystupujem.“

„Podľa mňa by najlepší cieľ bola hlavná stanica, ale keďže sa to nestalo tam... Tak asi Trnava? Pezinok? To by ešte pripadalo do úvahy. Jur určite nie. To je diera.“

„Až mi odľahlo.“ Vytiahla z kabelky taštičku s manikúrou.

„Počkať, počkať, pani!“ zastavil ju pijan. „Z tohto tak ľahko nevyviaznete. Solidarita vám nič nehovorí? Pekne sa poveziete až do konca.“

„Ale ja mám lístok iba do Jura!“

„Tutok pán sprievodca vám predá lístok až na konečnú.“ Pijan fľochol na revízora. Ten rýchlo vzal svoj prístroj, párkrát doň ťukol a dal vytlačiť lístok do Trnavy. Arogantná pani hundrala, ale vytiahla peňaženku.

„A prečo tak veľa?“

„To je s prirážkou. Mali ste si kúpiť lístok na stanici.“

Prítomní sa smiali. Aj Myšiak sa smial. Avšak po chvíli opäť zasiahol. „Ale netreba zabúdať na podstatné. Na potenciálnu trhavinu v ruksaku.“

„Mladý muž, vy teda viete zabiť atmosféru.“

„Niekto musí vedieť zachovať chladnú hlavu.“

Súhlasné šomranie.

„Prečo neotvoríme okno a tašku nevyhodíme von?“ spýtala sa dôchodkyňa.

„Prašť jako uhoď.“ Myšiak mykol plecami. „Niekto to schytá. Buď my, alebo niekto iný.“

„Niekto iný.“ Dôchodkyňa udrela päťou do dlane. „Som ešte príliš mladá, aby som umrela.“

Arogantná pani pozrela von oknom a hlasno si povzdychla. „Čochvíľa sme v Juri a ja sa musím viezť až do Trnavy. Nespravodlivosť.“

Zašušťal papier. To muž s novinami sa rozliadol. „To už budeme v Juri? Vážení, ja sa s vami lúčim.“ Načiahol sa po ruksak a vyložil si ho na plece.

„To je vaše?“

„Samozrejme.“

„Ale prečo ste sa okamžite neprihlásili. Dost počuteľne sme sa rozprávali o vašom ruksaku.“

„Pán sprievodca. Toto nie je ani taška, ani ruksak. Je to ultramoderný športový batoh značky Nike. Buďme presní. Dovi.“

Muž s novinami ich opustil.

„Chrapúň. Kvôli nemu musím cestovať až do Trnavy.“ Arogantná pani si založila ruky.

Keď vlak pomaly opúšťal stanicu Svätý Jur, Myšiak sa naklonil k arogantnej pani. „Berte to z tej lepšej stránky. Mohla v tom byť trhavina.“

„Máte pravdu.“

A z diaľky k cestujúcim doľahol tlmený hlas muža s novinami, čo kričal: „Allahu akbar!“